

Pomeranče Hieronyma Bosche

Vladimír Merta

V zavřené knize na psacím stole
postavy pláčou a potmě chodí kolem
Nemá to cenu - Bůh stejně všechno vidí
nade mnou stálo deset cizích lidí
Jakobych ležel- jeden z nich mi ruku dal
a chtěl abych vstal
Dva z nich mě vedli průchozím domem
ptal jsem se KAM? a oni řekli SBOHEM!
KOLIK JE HODIN?
Ale my tu vůbec nejsme proto
aby se nás někdo na něco ptal
CO JSI TO ČET-
A JAKÝ TO BYL JED CO JSI VČERA VEČER SPOLYKAL?
Náhle jich bylo kolem mne znova plno
a jeden z nich se ozval tiše jako čas:
A JE TO VŮBEC ON? a já se zeptal KDO?
a on se tomu začal divně smát
Vzdálený jako obraz v zaprášeném zrcadle
začal utíkat
Chtěl jsem ho chytit do obou rukou
a zastavit se na chvíli tam co stál
vypil do dna zbytky studeného čaje
a zavolal do tmy HIERONYME JSEM SÁM
Svět se ti skládal do snů
které jsi k ránu maloval
- já v něm umírám
Stín stínal stín a strach se bál
svůdná smrt odestýlá lože
Naposled otevírám knihu
s pomeranči Hieronyma Bosche
Chtěl bych ji sníst ale hned na první stránce
ponurý tiskař vysadil nápis který zrazoval
HOŤ PO MNĚ NOŽEM NEBO MĚ ZKUS PODPLATIT
BUDU S TEBOU DÁL
V parku jsem viděl Boha procházet se kolem
ve dne trhat třešně jít zabláceným polem
Chtěl sejít z cesty která stejně vede všude
zahodit lístek pod vlak který stejně všude stojí
otočit vítr a zabít pohledem
prázdnou náručí
Uprostřed mlhy stál a obešel svět kolem
vyhnul se lidem za kulatým stolem
Nesmál se dětem které léto raní
měl jednu velkou lásku plnou štěstí
Nemyslel na to jak ho vlastní dokonalost unaví
Zmizel na předměstí